

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΝΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Ἐδριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰανουαρίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 3

ΟΙ ΑΡΙΣΤΩΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ κ. Πάτερσων εἶχε παράτη, κατ' ὀλίγους μῆνας μόνον, τὰ σφράντα χρόναια. Ἄνθρωπος τῆς μελέτης ἦτο μᾶλλον παρά φιλαθλός, καὶ ὅμως εἶχεν ἐξαιρετὸν ὑγείαν, τὴν ὁποίαν μὲ καμμίαν κατὰχρησιν δὲν εἶχε κλονίσῃ ποτέ του· εἶχε καλὸν στομάχι, καρδίαν θαυμάσια ρυθμισμένην, πνεύμονας ἀρτίστης ποιότητος. Ἦτο ἄνθρωπος διακριτικὸς καὶ μετρημένος, ἀναλωτικῶς ἰσορροπὸς, εἶχε κατορθώσῃ νὰ μὴ σφάλλῃ ποτὲ οὔτε μὲ τὰ ἔργα, οὔτε μὲ τὰ λόγια του, ἄνθρωπος τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως σύγχρονως, ἀνίκανος νὰ θυσιασθῆται κανένα, ἀνεκτικὸς ὅσον παίρνει, καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν μίαν φράσιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐνοσιμεῖσθε καὶ αὐτός, ἦτο ἄνθρωπος εἰδὼς ἑαυτοῦ κρατεῖν.

Ὁ κ. Ὀράτιος Πάτερσων, μὲ τὸ ἀνάστημά του τὸ ὑψηλότερον τοῦ μετρίου, καὶ μὲ τοὺς στενοὺς καὶ ἰσχυροὺς ὄμους του, ἦιον ἀρκετὰ ἀδέξιος εἰς τὸ βάδισμά του, ἀκομφορ εἰς τὸ παράστημά του. Συνώδευε πάντοτε μ' ἐμφαντικὴν χειρονομίαν ὅλα τὰ λόγια του, τὰ ὁποῖα ἐτόνιζε μὲ τρόπον ἐξέκητημένον. Ἦτο σοβαρὸς τὴν φυσιογνωμίαν, ἀλλὰ συγκατένευε νὰ χαμογελᾷ ἐνίοτε. Τὰ μάτια του εἶχαν χρῶμα ἀναικτῶν γαλανόν, καὶ ἦτο τὸσον μύωψ ὥστε πάντοτε ἐφοροῦσε γυαλιὰ πολὺ δυνατά. τὰ ὁπῆα ἐτοποθετεῖ εἰς τὸ ἄκρον τῆς προεξεχούσης ρινός του. Τέλος, δὲν ἤξευρε πῶς νὰ οἰκονομήσῃ τὰ μακρὰ του σκέλη, ἐπεριπατοῦσε χωρὶς νὰ ἀνοίγῃ κατα πλάτος τὰ πόδια του, ἐκάθητο τόσον ἀδέξια ὥστε θαρρεῖς κ' ἐγλυστροῦσεν ἀπὸ τὸ καθισμά του, καί, ἂν

ἐξηπλόνετο καλὰ ἢ στραβᾷ στὸ κρεβάτι του, αὐτὸς μόνος το ἤξευρε.

Ἦτο καὶ μία κυρία Πάτερσων, ἡλικίας τριάκοντα ἑπτὰ ἐτῶν, γυναῖκα ἐξυπνη, χωρὶς ἀξιώσεις, χωρὶς φιλαρέσκιαν. Ὁ ἄνδρας τῆς δὲν τῆς εἶφαίνετο καθόλου γελοῖος, καὶ αὐτὸς, καλὴν ἤξευρε νὰ ἐκτιμᾷ δεόντως τὰς ὑπηρεσίας τῆς, ὅταν τον ἐβοηθοῦσεν εἰς τὴν τήρησιν τῶν λογιστικῶν του βιβλίων. Μὴ νομίζετε δέ, διότι ἦτο μετρημένος μὲ ἀριθμούς, ὅτι ἦτο κανένας ἀκατάτατος εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του. Κάθε ἄλλο!

Ἐπρεπε γὰ εὐλέπατε τί ὄραία ἦτο δαίμων ὁ ἄσπρος λαίμοδετης του, πῶς ἐγυάλιζαν τὰ λουστρίνια μποττίνια του, πῶς ἐστέκετο ἴσιον καὶ ἀκαμπτόν, — ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄλλως τε, — τὸ κολαρισμένο ὑποκάμισόν του, πόσον ἀφογοῦν ἦτο τὸ μαῦρο πανταλόνι του, ὥς ποῦ ἐκλίσσε τὸ γιλέκο του, ποῦ ἐμοιαζε μὲ γιλέκο Ἀγγλοῦ κληρικοῦ, καὶ πόσον καλὰ κομψομένη ἦτο ἡ πλατυτάτη ρεδιγκέτα του, ἡ ὁποία κατέβαινε μὴ πιδιμῆ κάτω ἀπὸ τὰ γόνατά του.

Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Πάτερσων εἶχαν εἰς τὸ πρῶτον πᾶσιμα ἐνὸς ἀπὸ τὰ κτίρια τῆς σχολῆς, ἐν ἀναπαυτικώτατον διαμέρισμα. Τὰ παράθυρά του ἐβλέπαν ἀφ' ἐνὸς πρὸς τὴν μεγάλην αὐλήν, καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὸν κάλλιστα περιποιημένον κήπον μὲ τὰ μεγάλα δένδρα του.

Εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦτο ἐπέστρεφεν ὁ κ. Πάτερσων, μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τοῦ κ. διευθυντοῦ, — ὅχι ὁμως χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῇ προηγουμένως τὸ ἰδικόν του γραφεῖον διὰ νὰ κλείσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς προτεραίας, χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν περίπατόν του εἰς τὴν αὐλήν, τὴν ἔρημον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῶν παραδόσεων, χωρὶς νὰ σταθῇ ἐπανειλημμένως ἐκεῖ, ἴσως ὡς ἀτυχεστάτης, μὲ σταυρωμένα χέρια, καὶ νὰ καλοσυλλογηθῇ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῆς ἀπρόσπτου προτάσεως, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε κάμῃ ὁ διευθυντής του.

Τί θὰ ἔλεγεν ἡ κυρία Πάτερσων, ὅταν

• Σπουδαία πράγματα. κυρία Πάτερσων (Σελ. 34, στήλ. α'.)

θά το ήκουεν; Ήτο δυνατόν να υπο-
τεθή ότι δύο στοιχεία τόνον στενώδης ή-
νωμένα, — ή μάλλον τόνον χημικώς
συγχωνευμένα, — θά έχωρίζοντο, θά άπε-
μακρύνοντο άπ' άλλήλων, έστω και δι'
όλίγας έβδομάδας; Και όμως ήτο άπο-
λύτως άπαραδέκτος ή υπόθεσις, ότι ή-
μπορούσε να συνταξιδεύσει και ή κυρία
Πάττερσον εις τας 'Αντίλλας.

Ήτο λοιπόν πολύ ανεπιτυχής ο κ. Πάτ-
τερσον. 'Αλλά πρέπει να προσθέσω-
μεν ότι είχε κάμη και καλοκάμη την
άποφασίν του, όταν διεβη το κατώφλιον
της αίθουσής όπου τον έπερίμενεν ή
σύζυγός του.

Ή κυρία αύτή έγνωρίζεν ότι τον εί-
χε καλέσει ο διευθυντής. Δι' αυτό είπε,
μόλις τον είδε :

— Λοιπόν, κύριε Πάττερσον, τί
συμβαίνει ;

— Σπουδαία πράγματα, κυρία Πέ-
τερσον, πολύ σπουδαία . . .

— 'Απερασιόση, υποθέτω, να συνοδεύ-
ση ο κ. 'Αρδαγ τούς νεαρούς μας βρα-
βευμένους εις τας 'Αντίλλας ; . . .

— Καθόλου ! Τούναντιον μάλιστα, τῷ
είνε αδύνατον να έγκραταλείψη την σχο-
λήν αύτήν την εποχήν.

— Έκαμε λοιπόν την έκλογήν κανε-
νός άλλου ;

— Μάλιστα .

— Και ποιον εξέλεξε ;

— Έμέ .

— Έσάς . . . 'Οράτιε ;

— Έμέ !

Ή Κυρία Πάττερσον δεν έδυσκολεύ-
θη να συνέλθη από την έκπληξίν, την
όποιαν της έφερον αυτό το άπροόκτον.

Ήτο γυναίκα με μυκλό, έγνωρίζε πῶς
να άποφασίζη και να έγκρατεση εις τα
κάθε είδους γεγονότα, δεν έχανε τον και-
ρόν της εις άσκοπα μεωρολογήματα, ήτο
τέλος πάντων ή επαξία σύμπερος τῷ
κ. Πάττερσον.

Αυτός όμως, άφού άντήλλαξεν έκείνας
τάς όλίγας φράσεις με την σύζυγόν του,
έκλησάσε προς το παράθυρον, και με
τά τέσσαρα δάκτυλα της άριστερας χει-
ρός του ήρχισε να παιζει ταμπούρλο εις
το ράμι.

Ή κυρία Πάττερσον επήγεν άμείως
και έστάθη δίπλα του.

— Έδεχθήκατε ; . . . ήρώτησεν .

— Έδέχθην .

— Φρονώ ότι εκάματε καλά .

— Την αύτήν γνώμην έχω και εγώ,
κυρία Πάττερσον. 'Αφού ο διευθυντής
μας με είδιδε τοιοῦτον δείγμα έμπι-
στοσύνης, δεν ήδυνάμην ν' άρνηθῶ .

— 'Αδύνατον ν' άρνηθῆτε, κύριε
Πάττερσον, και μόνον έν πράγμα με
στενοχωρεῖ . . .

— Τί πράγμα ;

— 'Οτι δεν πρόκειται να ταξιδεύ-
σετε διά ξηρῶς, αλλά διά θαλάσσης,

και επομένως είνε ανάγκη να διασχίσετε
το πέλαγος.

— 'Ανάγκη, πραγματικῶς, κυρία
Πάττερσον, άλλ' αύτή ή προσδοκία της
πελαγοδρομίας επί δύο ή τρεῖς εβδομά-
δας δεν με τρομάζει. 'Ετέθη εις την
διάθεσίν μας έν έξοχον πλοῖον. Και αυ-
τήν την εποχήν, από τον 'Ιούλιον έως
τόν Σεπτέμβριον, ή θάλασσα θά μας
είνε άκωμάντος και ή ναυσίπλοισ εύ-
χάριστος . . . Και έπειτα, θά έχη το
χηματικόν βραβεῖόν του και ο άρχηγός
της έκδρομής . . . με άλλους λόγους ο
Μέντωρ, — διότι αυτός ο τίτλος θά
μοι άπονεμηθῇ .

— Το χηματικόν βραβεῖόν του ; . . .
επανελάβεν ή κυρία Πάττερσον, ή ο-
ποία δεν έμενεν αναίσθητός εις τα τοι-
αύτης φύσεως τυχερά .

— Μάλιστα, άπήνησεν ο κ. Πάτ-
τερσον, βραβεῖόν ἴσον με εκείνο το ο-
ποῖον θά δοθῇ εις ένα έκαστον από τούς
ἀριστείς . . .

— 'Επικαύσιες λίρες ;

— Μάλιστα .

— 'Αξίζει λοιπόν τον κόπον .

Ο κ. 'Οράτιος Πάττερσον εδήλωσεν
ότι συμφωνεί πληρῶστα .

— Και πότε ή αναχώρησις ; . . . ή-
ρώτησεν ή κυρία Πάττερσον, ή οποία
δεν είχε πλέον καμμίαν αντίρρησιν να
κάμη .

— Θα γίνη την 30 'Ιουλίου, και
πρέπει μετα πέντε ήμέρας να μεταβῶ-
μεν εις Κόρκ, όπου μας αναμένει ο
'Αρδαγός . . . Λοιπόν, δεν έχομεν
καιρόν να κἀνωμεν, και, από σήμερα,
θ' αρχίσωμεν τας προετοιμασίας .

— 'Αναλαμβάνω εγώ τα πάντα,
'Οράτιε, διέκοψεν ή κυρία Πάττερσον .

— Δεν θά λησμονήσετε τίποτε . . .

— Μην άνησυχῆτε !

— 'Ελαφρά ένδύματα, διότι προάρι-
σται να ταξιδεύσωμεν εις τα θερμά κλί-
ματα του φήνονται υπό την κάμινον του
τροπικου καύσωνος . . .

— Τα έλαφρά ένδύματα θά είνε έ-
τοιμα .

— Μαύρα όμως, διότι δεν άρμό-
ζει ούτε εις την θεσίν μου ούτε εις την
χαρακτήρά μου να περιβληθῶ την ποι-
κιλόχρωμον περιηγητικὴν στολήν .

— Βασισθήτε εις έμέ, κύριε Πάτ-
τερσον, και δεν θά λησμονήσω ούτε
την συνιστήν του Βέργαλ κατά της
ναυτίας, ούτε τας συστατικά της φάρμακα .

— Ω ! αύτή ή ναυτία ! . . . είπεν
ο κ. Πάττερσον με περιφρονητικόν τό-
νον .

— 'Αδιάρρονον, φρόνιμον είνε να έφρ-
διασθῆτε με το αντιφάρμακόν της, άπή-
νησεν ή κυρία Πάττερσον. 'Αλλά, αν
έννόησα καλῶς, πρόκειται διά ταξιδι
μόνον δύο και ήμισίως μηνῶν το πολύ . . .

— Δύο μηνῶν και ήμισίως, δηλαδή

δέκα έως ένδεκα έβδομάδων, κυρία
Πάττερσον . . . Και όμως, εις αυτό το
δίσταγμα, πῶς άπρόοπτα θάναται να
συμβαῖν ! . . . 'Ως είπεν ο σοφός, ο
γνωρίζων πῶς άναχωρεῖ άγνωσῖ πῶς θά
επανεῖθῃ .

— Το ζήτημα είνε κυρίως να έπα-
νελθῃ, άπήνησεν λογικώτατα ή κυρία
Πάττερσον. Δεν είνε ανάγκη να με
τρομάζετε, 'Οράτιε. Θά κάμω υπομονήν,
χωρίς παρήκαιρα παράνοια, αυτούς τούς
δύο μηνῶς. Γνωρίζω τί κινδύνους πε-
ρουσιάζει το ταξιδι διά θαλάσσης, έχω
δὲ λόγους να πιστεύω ότι θά τους άπο-
φύγετε με την γνωστήν σας φρόνησιν . . .
Μή μ' άρρίστε όμως με την δυσάρεστον
έντύπωσιν ότι αυτό το ταξιδι είνε ένδε-
χόμενον να παρταθῇ . . .

— Τίς οἶδε ! διέκοψεν ο κ. Πάττερ-
σον. 'Οπωσδήποτε δεν σημαίνει τίποτε,
αν το ταξιδι αυτό μας κάμη να καθυ-
στερησωμεν έστω και δύο ή τρεῖς εβδο-
μάδας ακόμη . . .

Τι εσήμαινεν όμως αύτή ή έπιμονή
του κ. Πάττερσον εις την ιδέαν της
παρτιάσεως του ταξιδιου και εις την
επίμονησιν των κινδύνων, τούς όποιους
ήτο ένδεχόμενον ν' αντιμετωπισῇ ; . . .

Όταν ή κυρία Πάττερσον εδήλωσεν
ότι δεν ήθελε ν' άκούσῃ τίποτε, ότι δεν
έβλεπε καθόλου αυτούς τούς φοβερούς
κινδύνους, τούς όποιους ο σύζυγός της
περιέγραφε με καλλιπέριε περιόδους και
μ' έμφαντικώτατας χειρονομίας, ο κ.
οικονόμος άπήνησεν :

— Δεν άπαιτῶ να τούς βλέπετε,
αλλά μόνον να τούς προβλέπετε, και
συνέπειν της προβλέψεως, ταύτης θεω-
ρῶ την λήψιν μερικῶν μέτρων εκ των
ὧν οὐκ άνευ . . .

— Ποίων μέτρων, 'Οράτιε ;

— Έν πρώτοις, κυρία Πάττερσον,
σκέπτομαι να κάμω την διαθήκην μου .

— Την διαθήκην σας ; . . .

— Μάλιστα . . . επί χροσθήμου,
συνεβὰ τούς νόμους και ένάπιον του άρ-
μοδιου συμβολαιογράφου .

— Μα θέλετε λοιπόν να με κάμετε
ν' αποθάνω από την λύπην μου ; . . .
άνεκραξεν ή κυρία Πάττερσον, ή οποία
ήρχισε πλέον να βλέπῃ από τρομακτι-
κῆς άπόψεως αυτό το ταξιδι .

— 'Οχι, κυρία Πάττερσον, όχι !
Θέλω μόνον να πράξω τα πάντα μετά
φρονήσεως και περισκέψεως. 'Εγώ είμαι
από έκείνους τούς ανθρώπους, οι όποιοι
κρίνουσιν όρθον να συντάξουν τας τε-
λευταίας των θελήσεις, πρὶν αναδοῦν
εις τον αιθερόδρομον, πολύ δὲ μάλλον
όταν πρόκηται να ριψοκινδυνεύσουν ανά
τα ύγρα νῦτα των 'Ωκεανῶν .

Τέτοιος ήτο αυτός ο άνθρωπος ! Κα-
τάρησε να [κάμη την κυρίαν Πάτ-
τερσον να την πιάση τρεμουλα με την
ιδέαν ότι ο σύζυγός της εσκόπευε να

κανονίσῃ τα κληρονομικά ζήτήματα,
του είνε πάντοτε τόνον λεπτά, και έ-
πειτα με την περιγραφὴν των κινδύνων
του διαπλου, των συγκρούσεων, των
προσαρξέων των ναυαγίων, της έγκα-
ταλείψεως των ναυαγίων επί άγνωστου
τινός ήσους εις το έλεος των ανθρωπο-
τάγων . . .

Τότε πλέον έννόησιν ο κ. Πάττερσον
ότι ο είχε παρακάμη, και μετεχειρί-
σθη τας πλέον τρονευμένας φράσεις του
διά να καθησυχάσῃ την κυρίαν Πάττερ-
σον, — το ήμισυ του έαυτου του, ή
μάλλον τον ένα εκ των δύο βραχων του
γνωμένου, το όποῖον καλεῖται γάμος.
Τέλος ήδυνήθη να της άποδείξῃ ότι αι
πολλὰ προφυλάξεις δεν βλάπτουν ποτέ,
ότι δεν έπρόκειτο ν' άποχωρισθῶν δια-
παντός με την έλπίδα να συναντηθῶν
μόνον

εις 'Αἴδαο δέμοιοι . . .

'Οχι ! Ή κυρία Πάττερσον δεν θά
έγανε τον κ. Πάττερσον, άλλ' ή δια-
θήκη του θά εγίνετο αύθημερὸν και καθ'
δλους τούς τύπους, χωρίς να είνε δυνα-
τόν, κατά το άνοιγμά της, να δώση ά-
φορμὴν εις καμμίαν παρερμησίαν .

Φαντάζεσθε φυσικά τώρα, ότι ο κ.
Πάττερσον με αυτό το σπουδαῖον διά-
ημα είχε λάθῃ πλέον όλα τα μέτρα του,
ώστε αν ή κακή μοῖρα άπεφάσιζε να
καταποντίσῃ αυτανδρον εις τον 'Ωκεα-
νόν τον 'Αρδαγόν, χωρίς να υπάρχη
καμμία έλπις να γνωσθῇ τί απέγιναν
οι επιβάται και το πλήρωμά του, να μὴν
υπάρξη και καμμία ύλικὴ ζήμια διά την
κυρίαν Πάττερσον .

Και όμως, άλλην ιδέαν είχεν ο κ.
Πάττερσον, διότι έπρόθεσιν :

— Και έπειτα, θά λάδωμεν ἴσως και
έν άλλο μέτρον άκμῆν . . .

— Ποιον, 'Οράτιε ; ήρώτησεν ή κυ-
ρία Πάττερσον .

Ο κ. Πάττερσον δεν έκρινε πρόσφο-
ρον να διμλήσῃ σαφέστερον αύτήν την
φοράν .

— Τίποτε . . . τίποτε . . . θά ἴδωμεν !
ήρξισθην ν' άπαντήσῃ .

Δεν ήθέλησε να διμλήσῃ, διά να μὴ
τρομάξῃ πάλιν την κυρίαν Πάττερσον.
Και ἴσως δεν θά κατώρθωνε να την κά-
μη ν' άποδεχθῇ την ιδέαν του, και αν
ακόμη την υπεστήριζε με καμμίαν έλ-
ληνικὴν ή λατινικὴν φράσιν, από εκεί-
νας που άπειδίως έσυνειθίζε να της ξε-
πουρνίζῃ .

Τέλος, διά να δώση πέρας εις την
συνομιλίαν των, είπε :

— Και τώρα, άς άσχοληθῶμεν με
την βαλίτζα μου και την καπελλιέρα μου .

Είχε πέντε ήμέρας καιρόν δι' αυτά
τα πράγματα, άλλ' ό,τι γίνη μίαν φοράν
δεν έχει πλέον ανάγκην να γίνη εις το
μέλλον .

(Έκταται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ 'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΝΩΝΥΜΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Αγαπητοί μου,

ΙΣ καμμίαν, απολύτως
εις καμμίαν περίστασιν
δεν επιτρέπεται
να γράψῃ κανείς
άνωνυμον επί-
στολήν ; Αύτην
την έρώτησιν μου
απήθυσεν εσχά-
τως φίλος της
Διαπλάσεως, ε-
πιθυμῶν να του άπαντήσω
δημοσίᾳ και το κάμνω
τόσω μάλλον ευχαρίστως,
καθ' ἑσον νομίζω ότι και
εις πολλούς άλλους εκ των
φίλων μας θά ετυχε ποτε
να γεννηθῇ παρομοία άπορία .

Όλοι θά ήκούσατε πολλάκις να λέ-
γουν, ότι ή πλέον ανανδρος, ή πλέον
χαμπερῆς πράξις είνε ή ανώνυμος επι-
στολή. Δεν υπογράφεις μίαν επιστολήν,
διότι δεν έχεις το θάρρος να ήσοσῆς
της συνεπειάς της, και θέλεις να εκδικη-
θῆς, να υβρίσῃς, να βλάψῃς εκ του α-
σφαλοῦς ; Εἶσαι ανανδρος. Δεν την υπο-
γράφεις, διότι θά ήσθάνεσθ έντροπήν αν
εμάνθανε κανείς ότι την έγγραφες σύ ;
Τότε εἶσαι ταπεινός, διότι πρὸ παντός
έπρεπε να έντρέπασαι τον έαυτόν σου,
και αν διά την επιστολήν σου θά σε ή-
λεγχε κανείς, πρώτα-πρώτα έπρεπε να
σ' ελέγξῃ ή ἴδια σου συνείδησις. 'Οχι,
ο τίμιος ανθρωπος δεν γράφει ανωνύμους
επιστολάς. Ο τίμιος ανθρωπος υπογρά-
φει πάντοτε τας επιστολάς του, και αν
ποτε του έλθῃ εις τον νοῦν να γράψῃ
κάτι, το όποῖον δεν θά ήμπορούσε να
υπογράψῃ, — δεν το γράφει διόλου .

'Αλλά πόσον είνε αληθές, ότι κάθε
κανὼν έχει την εξαίρεσιν του ! 'Εγὼ ο
ἴδιος, ο όποῖος σας λέγω αυτά, έτυχε
να γράψω εις την ζήήν μου δύο-τρεις
ανωνύμους επιστολάς, διά τας όποιας
δεν έντρέπομαι διόλου. Και έτυχεν ακό-
μη να λάδω άλλας τώσας, ἴσως και πε-
ρισσοτέρας, χωρίς να έλειπονολογῶ
τούς γράψαντας. Όταν υπάρχη λόγος
να μὴν υπογράψῃ μία επιστολή, και ο
λόγος αυτός είνε εἴλογος, αἰθῶς και εὐ-
γενής, διατι να διατάσῃ κανείς να το
κάμη ; Δεν είμαι πλούσιος και δεν μου
επιτρέπεται να κάμνω γενναίας έλεη-
μοσύνας. Εἰξεύρω όμως πλουσίους, οι
όποιοι έστειλαν χρήματα εις πτωχοῦς
έντος ανωνύμου επιστολής, περιεχούσης
όδηγίας και συμβουλίας. Εἴμπορεῖ κανείς
να μεμψῆ τούς μετριόφρονας κ' ευγε-
νεῖς αυτούς ανωνύμους ; Όταν έπρω-
τάρχισα να γράφω, έστειλα μερικά έρ-
γα μου ανωνύμως πρὸς διευθυντάς περι-

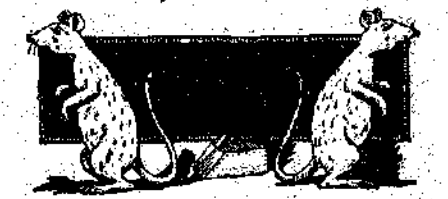
οδικῶν, συνοδευόμενα υπό έπιστολής
επεξηγηματικῆς, επίσης ανυπογράφου.
'Ημῶν πολὺ νέος τότε, και φυσικά ήμ-
πορούσα ευκολώτερα να πράξω τι άτο-
πον, εἰς άγνοίας. 'Αλλά διά την δειλίαν
μου αύτήν, διά τον διαταγῶν μου περι-
τῶν αξίας των πρώτων μου έργων, περι-
τῶν όποιων ήθελα κρίναι άμερόληπτον,
και δι' αυτά τα έστελλα ανωνύμως, δεν
έντρέπομαι ούτε τώρα. Μακάρι να ήμ-
πορούσα να εἶπω το ἴδιον δι' όλα σου
έκαμα κατά την παιδικὴν μου ηλικίαν !
'Αλλά διατι να ναυατρέχω εις το μακρυ-
νὸν παρελθόν ; Μήπως προχθές δεν κα-
τεσκεύασα έν ανώνυμον . . . δελτάριον ;
Τὸ έστειλα πρὸς μικράν μου φίλην,
ή οποία ανταλλάσσει εἰκονογραφημένα
δελτάρια. — και ποῖος δὲ δεν ανταλλάσ-
σει τώρα ! — άφού έγγραφα ἐπ' αὐτοῦ
καλλιγραφικώτατα τα εξής :

« Δεσποινίς, με συγχωρεῖτε αν δεν
ήρξα χειρότερον κάρταν να σας στείλω,
αλλά και ή δική σας δεν επήγγαινε οἰ-
σω. Χάλια ! χάλια ! χάλια ! »

'Η μικρά μου φίλη, ή οποία έχει ἴσα-
ισάτην φιλοτιμίαν να στέλλῃ τας ωραιότε-
ρας κάρτας, και τον εγωισμόν να πιστεύῃ
ότι το γούστο της άρρσει εις όλους, έ-
σπαξε τα κεφάλι της να εύρη ποία ή ποῖος
από τούς ανταποκριτάς της εφαινετο τό-
σον δύσκολος και τόνον άγενής. 'Αλλά
δεν την άφισα να σκάσῃ. Την ἴδιαν ή-
μέραν επήγα εις το σπίτι της, και πρὸς
μεγάλην της έκπληξην και χαράν, της
εφανερώσα τον δράστην . . .

Βλέπετε λοιπόν ότι υπάρχουν και πε-
ριστάσεις, κατά τας όποιας ή ανώνυμος
έπιστολή επιτρέπεται ; Χάρην φιλαν-
θρωπίας, χάρην μετριοπροσύνης, χάρην
αἰθῶς αστείότητος μεταξύ φίλων. 'Αλλά
τί τα θέλετε ! Τα δρια μεταξύ του θε-
μιτου και του άθεμιτου δεν είνε πάντο-
τε σαφῆ και ώρισμένα, ο δὲ διάβολος,
κατά την παρομιάν, έχει πολλά πο-
δάρια . . . Διά τοῦτο θά έσυμβούλευα
τούς φίλους μου κατ' αρχήν να μὴ
γράφουν ποτέ ανωνύμους επιστολάς.
'Ενθυμισθε τον δικαίον 'Αριστέιδην, ο
όποῖος κοῦδὲ παιδιᾶς χάρην ηνείγετο
το ψεύδος ; Επιτέλους και ή ανώνυ-
μος επιστολή εἴμπορεῖ να θεωρηθῇ τρέ-
πον τινα ὡς ψεύδος. Ποτέ μου δεν ή-
κουσα να λέγεται φιλαλήθης αν-
θρωπος συνειθισμένος να ψεύδεται συχνά
χάρην αστείότητος. Με την συνήθειαν
αύτην θά τῷ ήτο τόνον εύκολον να ψευ-
σθῇ . . . και σοβαρῶς !

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΟΡΑΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

(Συνέχεια, ίδε σελ. 29.)

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Εὐθαλία ἐ-
τρεξεν ἀμέσως, ὄλη χαρὰ, πρὸς τὰς δύο
ἀδελφάς. Ἡ μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτάς, ἡ
Ἑλλη Μαρτίδου, ἀφ' οὗ τὴν ἐφίλησε, τῆς
εἶπε :

— Φιλτάτη μου, σύστησέ μας σὴν
μαμμά σου, ποῦ εἶνε τόσο ὠραία καὶ
ἀξιαγάπητος.

Ἡ Εὐθαλία εὐρίσκειτο λιγάκι ἀρι-
στερά, ἀλλὰ σχεδὸν ἀπέναντι τῆς κυρίας
Ταλλήρη, καὶ ἐνόησεν ἀμέσως ἀπὸ ἐ-
κείνα τὰ λόγια καὶ ἀπὸ τὴν ματιὰν τῆς
Ἑλλης, τὴν ματιὰν ἣ ὁποία τὴν ἐξαι-
μοίονε μὲ τὴν ὠραίαν κυ-
ρίαν, — ἐνόησε τὴν πλά-
νην τῶν δύο ἀδελφῶν.

Αὐτὴ μητέρα τῆς! Ἐ-
σήκωσε τὰ μάτια τῆς πρὸς
τὴν περικαλλῆ κυρίαν, ἣ
ὁποία ἐστρέφετο ἐκεῖ, πλη-
σίον τῆς, τῆς ἐποίας τὸ
λαμπρὸν ἔνδυμα τὴν ἠγ-
γίε σχεδόν, καὶ ἔμεινεν
ἐστὶ δια μέν σιγμὴν μὲ
ἀπειρον ἔκφρασιν λα-
τρείας εἰς τὸ πρόσωπόν
τῆς. Τὰ χεῖλη τῆς εἶχαν
ἀρχίσῃ νὰ ψιθυρίζουν τὰς
λέξεις : « Αὐτὴ δὲν εἶνε, »
ὅταν ἡ βουλευτινα ἐστρε-
ψε πρὸς αὐτὴν, εἶδε τὸ ἰκτε-
ρευτικὸν βλέμμα τῆς,
ἀντελήφθη καὶ τὰς ἀλ-
λας δύο δεσποινίδας, αἱ
ὁποῖαι τὴν ἐκύτταζαν μὲ
πολὸν θαυμασμὸν καὶ
αὐταί. Ἐσκυψε τότε, μὲ
τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη
πρὸς τὴν Εὐθαλίαν, καὶ
τῆς εἶπε :

— Τί ἔχεις, κόρη μου ; . . Δι' δε-
σποινίδας εἶνε αἱ νέαι σου φίλαι ;

Ἡ καρδοῦλα τῆς Εὐθαλίας ἤρχισε
νὰ κτυπᾷ δυνατὰ. Ἡ κυρία Ταλλήρη
τὴν εἶχεν δομάσῃ κόρην τῆς. Ἐσυγ-
χάσθη, τὰ εὐαίσθητα, καὶ τὰ λόγια ποὺ
ἤθελε νὰ εἶπῃ : « Αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ μοι-
μά μου, » — δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξέλθουν
ἀπὸ τὸ στόμα τῆς.

Ἐκείνη τὴν στιγμήν εἶδεν ὅτι ἦτο
ἐντελὸς ἀνίκανος νὰ προῆλθῃ εἰς ἐξηγήσεις,
καὶ τὰς ἀνέβαλε δι' ἀργότερα. Πιχρου-
σίασεν ἀπλῶς τὰς δύο δεσποινίδας εἰς
τὴν κυρίαν Ταλλήρη, καὶ αὐταὶ ἔμει-
ναν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ κυρία βου-
λευτοῦ εἶνε ἡ μητέρα τῆς Εὐθαλίας.

Εὐθὺς ὁμως, τὸ πᾶν μετεβλήθη ἐξ-
αφ' οὗ διὰ τὴν Εὐθαλίαν. Ἡ μουσικὴ ἔ-
παυσε καὶ τὰ ἄμφω ἐξηκολούθουν ν' ἀνα-
δίδουν τὰ ὠραία τῶν ἀρώματα ἀπὸ τὸν
κῆπον καὶ τὰ ἀνοδοχεῖα, ἐκομμάτιζαν

τὰ στεφάνια καὶ αἱ σημαῖαι, ἔλχιμπαν τὰ
φῶτα καὶ ὁ κόσμος ἐγελοῦσε καὶ ἐφλο-
αροῦσεν ἀκριβῶς ὅπως καὶ πρὶν' ἀλλὰ
τίποτε δὲν ἐφαίνετο τὸ ἴδιον εἰς τὴν Εὐ-
θαλίαν. Τὰ φλόουτα καὶ τὰ βιολιά, τὰ
ἄνθη, τὰ φῶτα, αἱ σημαῖαι, τὰ στεφά-
νια, αἱ φωναὶ τῶν ἀνθρώπων ὅλα ἐφαί-
νοντο ὅτι τὴν κατηγοροῦσαν καὶ τὴν ὠ-
νειδίζαν! Ἐἶχεν ἀπαρηθῆ τὴν μητέρα
τῆς, τὴν καλὴ τῆς, τὴν ἀγαπημένην
τῆς, τὴν γλυκεῖα τῆς μητεροῦλα, — μὲ-
νον καὶ μόνον χεῖριν τῆς ἀνοήτου μα-
ταιοδοξίας τῆς!

Μία ἄλλη φωνὴ μέσα τῆς ἔλεγε σι-
γα-σιγά : — Ὅχι, δὲν τὴν εἶχεν ἀρη-
θῆ, εἰς ἐξισιωπήσῃ μόνον καὶ ἀφίσῃ τὰς
δύο νέας φίλας τῆς εἰς τὴν πλάνην τῶν

Τὰ δύο κορίτσια ἔμειναν ἐστὶ. (Σελ. 37, στήλ. α'.)

δι' ὀλίγην ὠραν. Ὁ καθένας, εἰς τὴν
βίαν του, ἠμποροῦσε νὰ λησμονήσῃ. . .
ἠμποροῦσε νὰ. . .

Ἀλλὰ, ὄχι, ὄχι, ὄχι! Ἐμπρὸς εἰς
τὰ μάτια τῆς ἦτο φωτεινὴ ἡ ἀλήθεια,
καὶ ὅλα αὐτὰ ἦσαν προφάσεις ἐν ἀμω-
τίαις. Ὅτι ἔκαμε, τὸ εἶχε κάμῃ ἐν
γνώσει καὶ μὲ τὴν θέλησιν τῆς. Ἐἶχεν
ἀρχίσῃ νὰ ἐντρέπεται διὰ τὴν μητέρα
τῆς ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ εἶδε τὴν ὠ-
ραίαν βουλευτινάν, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ
ὁ κόσμος τὴν εἶχε συγκλήσῃ πρὸς αὐ-
τὴν εἰς τὸ ζήτημα τῆς κοιμώτης καὶ
τῆς ὠραιότητος. Ἐνῶ αὐταὶ αἱ θλιβε-
ραὶ σκέψεις τῆς αἰσχύνης καὶ τῶν τό-
φειων τοῦ συνειδήτους ἐπλημμύριζαν τὴν
διάνοκν τῆς Εὐθαλίας, ἠκούσθη ἡ κρυ-
σταλλέντι φωνὴ τῆς βουλευτινας, ἡ ὁ-
ποία ἔλεγε πρὸς τὰς δύο φίλας τῆς :
— Ὁ πατέρης σας εἶνε ἐδῶ, ἀγαπη-
τά μου κορίτσια ; Ἐἶχα τὴν ἐπιθυμίαν

νὰ τὸν γνωρίσω' ποῦ εἶνε ; Φέρτε τὸν
ἐδῶ ἢ, ὄχι, καλλίτερα νὰ με πᾶτε νὰ
τὸν εὕρωμε.

Ἡ Ἑλλη ἐκύτταξεν ὀλόγουρα, καὶ
εἶπε μετ' ὀλίγον.

— Ὡ! νὰ τὸς ἐκεῖ κάτω. Συνομι-
λεῖ μὲ ἐκείνην τὴν κυρίαν μὲ τὰ σταγ-
τιά.

Ἡ Εὐθαλία ἠκολούθησε τὴν διεύθυν-
σιν τῶν βλεμμάτων τῆς Ἑλλης. Καὶ τί
νομίζετε πῶς εἶδε ; — Ἐκείνη ἡ κυρία
μὲ τὰ σταγιά. . . καλέ, ἦτο ἡ μητέρα
τῆς, καὶ ἐκεῖνος ὁ κύριος, τὸν ὁποῖον
πρὸ ὀλίγου εἶχε χαρακτηρίσῃ ὡς ἀκομ-
φον καὶ χοντροκαμωμένον, φαίνεται ὅτι
ἦτο ὁ ἐπιφανὴς λόγιος καὶ ποιητῆς, διὰ
τὸν ὁποῖον τόσα πράγματα εἶχεν ἀκούσῃ.

Ἡ Εὐθαλία ἐπήγαινε τὴν αὐτὴν
μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν Ταλλήρη καὶ τὰς
δεσποινίδας Μαρτίδου πρὸς συνάντησιν
τοῦ πατρός των.

Ἄλλ' ὅταν ἔκαμεν ὀλίγα βήματα,
μετενόησε. Δὲν ἤθελε πλέον τίποτε ἄλ-
λο πρᾶν νὰ φῆγῃ, νὰ κρυεθῇ! Ἐδοχι-
μασεν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν. Ἡ
κυρία Ταλλήρη ἐστρέφετο μὲ τὸ χεῖρ
τῆς ἐπάνω εἰς τὸν ὄμιον τῆς Εὐθαλίας.
Ἄδύνατον νὰ εὔρη.

Ἦκουσεν, ὡς νὰ ἦτο ὄνειρον, τὴν φω-
νὴν τῆς Ἑλλης, ἣ ὁποία παρουσίαζεν
εἰς τὸν πατέρα τῆς τὴν κυρίαν Ταλλή-
ρη ὡς κυρίαν Κλαρῆ κατόπιν ἤκουσε
ἓνα ἑλαφρὸ γέλιο καὶ τὴν ἀργυρέχον
φωνὴν τῆς βουλευτινας, ἣ ὁποία ἐσα-
φῆνιζε τὸ λάθος, καὶ τέλος τὴν γλυκεῖα
φωνὴν τῆς μητέρας τῆς, ἣ ὁποία τῆς
ἔλεγε προσηδέστατα :

— Ἀ! νὰ καὶ ἡ κόρη μου. . . καλέ
ἀλήθεια, μ' ἐγκατέλειψες ἐστὶ, Εὐθαλία;
τὴν ἐγκατέλειψες! ὦ! πῶς ἐπλήγω-
ναν τὴν καρδιά τῆς αὐτὰ τὰ λόγια.

Ὁ κ. Μαρτίδης ἐπίασε τὸ χεῖρ τῆς
μικρᾶς δεσποινίδος Κλαρῆ μὲ συμπᾶθῃ
τρόπον, καὶ ἡ μητέρα τῆς ἐπανελάμ-
βανε μὲ τὸ καλὸ τῆς χαμόγελο εἰς τὰ
χεῖλη, ἐνῶ τῆς ἐθόπευε τὴν κόμην :

— Εἶνε ἡ κόρη μου.

Ἡ Εὐθαλία ἔμεινε πολλὴν ὠραν μὲ
τὰ μάτια ριγμένα κάτω. Ὅταν τὰ ἐσή-
κωσε, συνήντησε τὰ ἐκπληκτὰ βλέμμα-
τα τῶν δύο δεσποινίδων. Ἐνῶ δὲ οἱ με-
γάλοι ἤρχισαν νὰ συνδιαλέγονται, ἡ
Ἑλλη ἐπλησίασε τὴν Εὐθαλίαν, καὶ
τῆς εἶπε δεικνύουσα τὴν κυρίαν Ταλ-
λήρη :

— Ἐνόμιζα πῶς αὐτὴ ἡ κυρία ἦτο
ἡ μαμμά σου.

— Ὅχι. . . ὄχι. . . ἐτραύλιζεν ἡ Εὐ-
θαλία.

— Μά. . . μάς τὴν παρουσίατες ὡς
μητέρα σου.

— Δὲν σας εἶπα ὅτι δὲν ἦτο αὐτὴ. .
καὶ τίποτε ἄλλο! Ἐγῶ. . . ἐγῶ. . .

Καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξακολουθῆ-
σῃ. Κάτι τὴν ἐσφιγγεν' εἰς τὸν λαιμόν'

τὰ μάτια τῆς ἐγέμισαν μὲ δάκρυα, τὰ
χεῖλη τῆς ἀρχισαν νὰ τρέμουν.

— Ἐλα μαζὶ μου σὶν κῆπον. —
τῆς εἶπεν ἡ Ἑλλη μὲ σιγανὴν φωνήν,
— δὲν πρέπει νὰ σὲ ἰδοῦν πῶς κλαῖς ἐδῶ.

τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ, καὶ χωρὶς
νὰ τὰς ἀντιληφθῆ κανεῖς, ἐξηφάνισθη-
σαν ἀπὸ τὴν αἰθούσαν τοῦ χοροῦ.

Δ'

Μόλις ἐπέρασαν τὸ κατώφλι τοῦ κῆ-
που, ἡ Εὐθαλία δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ
κρατηθῇ. Ἐκλαίει καὶ ἀλλόλουξ, καὶ τὸ
σῆθός τῆς ἠσθμιανε φεβρα. Πῶς, πῶς
τὴν θάρρος νὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐ-
καμε ; Καὶ τὴν πᾶν, πῶς νὰ ἐξομολογη-
θῇ τὸ σφάλμα εἰς τὴν νέαν φίλην τῆς;
Καὶ ὅμως ἐπρεπε, ἦτο ἀνάγκη νὰ τα-
πεινωθῇ ἐνώπιον ἐκείνης, τὴν ὁποίαν
εἶχεν ἀπατήσῃ μὲ τὸ ψεῦδος τῆς. Καὶ
τότε, αὐτὴ ἡ καλὴ νέα θὰ τὴν ἐπερι-
φρονοῦσε, καὶ δὲν θὰ ἐγύριζε νὰ τὴν
ξαναδῇ στὰ μάτια τῆς!

Ἄλλὰ τί ἤκουε ; Ἡ Ἑλλη, ἡ κα-
λή, ἡ εὐγενὴς Ἑλλη, ἔκλαίει καὶ αὐτὴ!
Τὰ δάκρυα τῆς Εὐθαλίας ἐσταμάτησαν
ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν τῆς.

— Τί ἔχεις, Ἑλλη ; γιατί κλαῖς καὶ
σὺ ; — ἠρώτησεν, ἐνῶ τὴν ἐσφιγγε σὴν
ἀγκαλιά τῆς.

— Κλαίω. . . διότι σὲ λυποῦμαι, καὶ
ὕποφρον εἰς αἰτίας σου.

— Ὡ! Ἑλλη, δὲν με συχαίνεσαι ;
δὲν με περιφρονεῖς ;

— Ὅχι, διότι βλέπω πόσον πάσχεις,
πόσον συχαίνεσαι ἐσὺ τὸν ἑαυτὸν σου, δι'
αὐτὸ ποὺ ἔκαμες. Ἄν δὲν σ' ἔδλεπα
ἐστὶ, δὲν θὰ σ' ἐλυποῦμαι, δὲν θὰ ἐ-
φρόντιζα καθόλου γιὰ σένα.

— Ὅστε με θεωρεῖς ἀκόμα φίλην
σου ;

Ἡ Ἑλλη ἔσκυψε πρὸς τὴν Εὐθα-
λίαν, καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τὴν ἐφί-
λησε στὰ δακρυσμένα ματάκια τῆς.

Τὰ δύο κορίτσια ἔμειναν ἐστὶ πιασμέ-
να ἀπὸ τὰ χεῖρια, χωρὶς νὰ ἐμιλήσουν.
(Ἐπειτα τὸ τέλος.) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἐκαμε νὰ γυρίσῃ ἡ Σιδύλλα, — καὶ
τί νομίζετε εἶδεν ἐμπρὸς τῆς ; — Τὸ πα-
λατῆ τῆς ! — καὶ τί παλατῆ : ὀλό-
χρυσο ὄλο, ποῦ ἔλαμπε ὄλο ἀπὸ φῶς
καὶ ἀπὸ κρύσταλλα. Ἐμπῆκε μέσα, καὶ
εὐρήκην ἐκεῖ τὸν κύριον Αὐγερινόν, καὶ
κανένα ἄλλον.

— Καλῶς ὀρίσται !

— Καλῶς σας βρήκαμε !

τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ ὁ ἱπποτάκος,
τὴν ἐπέρασε ἀπὸ τὸν διάδρομον καὶ τὴν

ὠδήγησεν εἰς ἓνα ὠραιότατον κῆπον,
ὅπου ἐπάνω στὰς ἀσπρες μαργαρίτες ἦτον
στρωμένο τὸ τραπέζι. Καὶ τί τραπέζι !
Ὀλόχρυσο, μὲ ὀλόχρυσά βάζα καὶ πιά-
τα καὶ φλυτζάνια γεμάτα μὲ τσάι ποὺ ἐ-
χρυσίεζε, καὶ μὲ σῦκα καὶ ροδάκινα, καὶ
ἀσπρο-ἀφράτο ψωμί, καὶ ζάχαρι, κρυ-
σταλλωμένην.

Ἄλλὰ, ἀπὸ τὰ πολλὰ πράγματα ποῦ
ἔβλεπε, τῆς ἐκίπη ἡ βρεξίς τῆς Σι-
δύλλας. Ὅλο καὶ ἐρωτοῦσε τὸν ἱπποτά-
κον νὰ μάθῃ διὰ τὸν καλὸν τῆς φίλον,
τὸν Μεγάλον Ἡλίον. Καὶ ὁ ἱπποτάκος
ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ ἓνα σωρὸ περιεργὰ
πράγματα.

τῆς εἶπε πᾶς ὁ Μεγαλειότατος Ἡλῖος
εἶνε τόσο δυνατός, ποῦ περὶ ὄλους σὴν
δύναμι εἰς αὐτὸν
τὸν κόσμον, — ἂν
καὶ εἶνε τόσο γέ-
ρος, ὥστε τὰ χρόνια
τοῦ εἶνε ἀμέτρητα
καὶ ἄλλες χίλιες
χιλιάδες ἀκόμα.

τῆς εἶπε πῶς ἔχει
τόσον πολλὴ ἐργα-
σίαν ὥστε δὲν προ-
φθαίνει νὰ τὴν τε-
λειώσῃ ὄλην, καὶ
πῶς εἶνε πολλοὶ
ἄνθρωποι ἄρω-
στοι σὴν κόσμον
ποῦ ταξιδεύουν
πολὺ μακρὰ ἀπὸ
τὰς πατρίδας των
τὸν χειμῶνα διὰ νὰ
πᾶνε νὰ τὸν εὕρουν.

— Εἶνε λοιπὸν
γιατρός ὁ Ἡλῖος ;
ἠρώτησεν ἡ Σι-
δύλλα.

— Naί, ὁ καλ-
λίτερος γιατρός τοῦ
κόσμου, ἀπῆντησεν
ὁ ἱππότης.

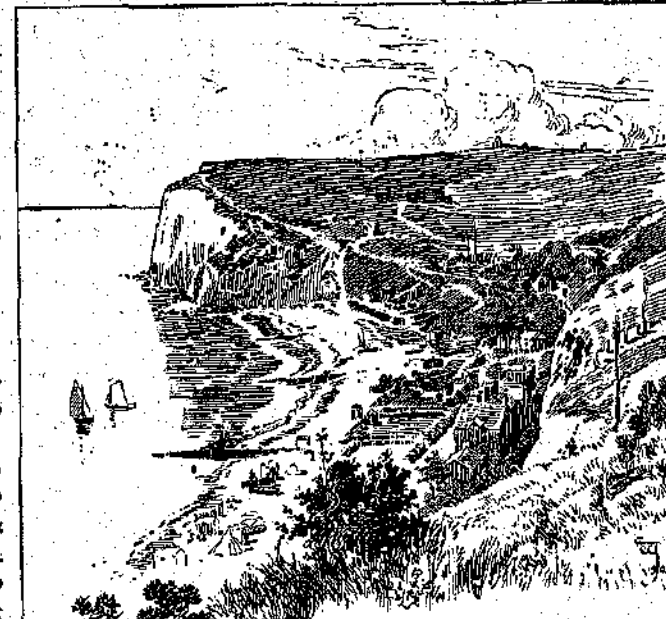
Καὶ ἐξηκολού-
θησε νὰ τῆς διη-
γῆται πῶς ὄλος ὁ
κόσμος τὸν ἀγαπᾷ
καὶ τὸν θαυμάζει,
καὶ πολλοὶ φωτο-
γράφοι τοῦ ἔκαμαν
τὴν φωτογραφίαν
του, ἀλλὰ ! . . καμμία δὲν του μοιάζει.

τῆς εἶπε πῶς κάθε πρῶτὸ τακτικώτατα,
τὴν ὠραν ποῦ λέγουν τὰ ἡμερολόγια,
σηκώνεται χωρὶς νὰ χασομερήσῃ οὔτε
στιγμὴν, διὸ κατὰ τὸ μεσημέρι ἔχει πάν-
τοτε ἐξάφεις καὶ ζέστη ἀπὸ τὸν κῆπον
ποὺ κάμνει διὰ ν' ἀναβῇ τὸν ἀνήφορον
τοῦ οὐρανοῦ — ἕως ἐκεῖ ἐπάνω στὰ με-
σοῦρανα ! — καὶ ἐπειτα πάλιν κατα-
πραίνεται, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του γίνε-
ται κόκκινο-κόκκινο κατὰ τὸ βράδυ, τὴν
ὠραν ποὺ πᾶει νὰ κάμῃ τὸ βραδυνὸ λου-

τρό του εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ κοιμη-
θῇ. Κοιμάται, χωρὶς νὰ ζυπνήσῃ ποτέ
τοῦ τὴν νύκτα, καὶ ὁ κόσμος ἂν χαλάσῃ!
— καὶ τὸ πρῶτὸ πάλιν σηκώνεται τὴν
ὠραν ποῦ πρέπει.

Ἡ Σιδύλλα τα ἤκουσεν ὅλα αὐτὰ κα-
τακουγευμένην.

Ἡ ἱππότης τῆς εἶπε ἀκόμη ὅτι καμ-
μιά φορά, ὅταν δὲν εἶνε σὴν καλῆ του
διάθεσιν, διὰ νὰ μὴν τὸν ἰδῇ ὁ κόσμος,
τραβᾷ κατὰ κουρτίνας ἀπὸ σύννεφα καὶ
κρύβεται, — ἰδίως ὅταν ὁ κόσμος ἀρχίσῃ
νὰ τὸν βαρύνεται καὶ νὰ λέγῃ : « Ὁὐφ!
μᾶς εὔρησε ὁ ἥλιος ! » Ἀλλὰ ἅμα κρυ-
φθῆ, ὄλοι ἀρχίζουν νὰ τὸν ἐπιθυμοῦν, καὶ
αὐτὸς εἶνε τόσο καλός, ὥστε διώχνει
τὰ σύννεφα, καὶ πάλιν φανερόνεται, — ἂν

Καὶ φέγγει εἰς τὴν ἑρῆν καὶ εἰς
τὴν θάλασσαν. (Σελ. 38, στ. α'.)

καὶ ἐνίοτε, ὅταν τὸν πεισμώνουν,
θυμῶνει καὶ αὐτὸς, καὶ μένει
πολλὰς ἡμέρας κρυμμένος. Εἶνε
ὁμως καὶ μερικὸι ἄνθρωποι ποῦ
τόσον πολὺ τὸν ἐβόνται, ὥστε
τὸν λατρεύουν ὡς θεόν, — καὶ
αὐτὸς γελᾷ μὲτὴν ἀφελείαν των.

— Καὶ νὰ τὸν δῆς τί ἐξοχος καλλι-
τέγνης ποῦ εἶνε, καὶ τί καλαισθησίαν
ποῦ ἔχει ! — ἐπρόσθεσε μ' ἐνθουσιασμὸν
ὁ κύριος Αὐγερινός. Τοῦ ἀρέσουν τὰ
ὠραία χρώματα, καὶ τόσον λαμπρὰ τὰ
συνδυάζει, ὥστε καὶ οἱ περιφημότεροι
ζωγράφοι τὸν ζηλεύουν, ἀλλὰ δὲν κα-
τορθώνουν νὰ τὸν περάσουν εἰς τὴν τέ-
χνην καὶ ἀναγκάζονται ν' ἀντιγράφουν
διὰρκῶς τὰ ἔργα του, καὶ νὰ μένουν αἰ-
ωνίως μαθηταὶ του. Ἐλησμένησα νὰ
σου εἶπῶ ὅτι αὐτὸς ἐτοιμάζει ὅλα τὰ χω-
ράρια εἰς ὄλην τὴν γῆν, διὰ νὰ τα θερί-
σουν οἱ γεωργοὶ καὶ τόσο πολὺ δουλεύει
ὡς ποῦ νὰ ὠρμάσουν τὰ σιτάρια, καὶ
τόσο δύσκολη εἶνε αὐτὴ ἡ ἐργασία, ὥστε

κη Πανούληνον, Χαράν τῶν Γονέων καὶ Ἰλίου Μέλαιθρον — ἡ Μεροδόλος Χαράνη μὲ τὸν Διάβολον Ἐσπερίον, Λάριδα τῶν Ἀστέων, Ἰμμοσιανὴ Χρωστήρα, Λουλουδι τῆς Καρδίας καὶ Κοκκυνοραδοθεμμένον — ὁ Μαδρός Ἀετὰς μὲ τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐσθμον, Διμιλλαν Λαῶ, Μι-Πι-Πι, Βασιλεῖα τῶν Ρόδων καὶ Κρο-Μέρτιον — ὁ Ζδ-Ζδ μὲ τὸν Κρόταλον, Λουλουδι τῆς Καρδίας, Ἀδραν τοῦ Ἡλίου, Βροῦραγα καὶ Μερελία — ὁ Μερελία μὲ τὸν Μελίσσαν τοῦ Ὑμηττοῦ, Ψυχολόγον, Ἐδωμιον Κρίνον, Κυριακὸν Ἀστέρα καὶ Διγυαζιανὴ Μοῦμιαν — ἡ Ἰδιόροπος Νεῦνις μὲ τὸν Ποιμενίδα τοῦ Παταχαϊκοῦ, Ἀδραν τῆς Δημητρος καὶ Ἀστέρα τῆς Ἀναζολῆς — τὸ Ἐνδοξον Μεσολόγγιον μὲ τὸν Ἀδρὸν τοῦ Πατρασοῦ, Σολγγλῶν καὶ Τλιριτζάντζουλιαν — ὁ Ἰαπότης τοῦ Μεσαίωνος μὲ τὸν Ἑλλήνα Ἀδελφὴν, Δολαμὸν, Ἀγωνιστῶν Ψυχὴν, Χαλδευμένην Βασιλοπούλαν καὶ Γηραιὸν Νεῖλον — ὁ Ἀδρος τοῦ Γάνου μὲ τὴν Λάριδα τοῦ Ὁραίου, Ἀριελ, Ποθητὴν Ἀνάμησιν, Ἀνεμόνην τοῦ Βοννοῦ καὶ Ἐραλον Δάματον — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μὲ τὸ Ἰδωδες Κουλάκι, Γαλλικὴν Ναναρηίδα, Ἀεροναυτοπούλαν καὶ Χρυσὴν Ἀρθοδεσμὴν — ὁ Φιάκας μὲ τὸν Μεριστέα καὶ Ἰαπότην τοῦ Μεσαίωνος.

Ἡ διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Λάριδος τῆς Δημητρος (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπλάσμα διὰ τὴν Κρήτην πληθύνοντα ταχυδρομικὰ ἔξωτερικῶ — ἐπομένως καὶ ἡ συνδρομὴ εἶνε ἔξωτερικὴ) Ὑπεροπούλην (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶ δι' ἡσά γράφεις) Ἐπος Πτερόεν, Μάριμα-Λιγάρδον (ἴπο· τώρα δὲν εἰμπορῶ νὰ σοὺ εἰπῶ τίποτε· περιμένα τ' ἀποτελέσματα) Παταχὸν Παρόντα (ἐλήφθησαν εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς δευτέρας, καὶ γὰρ μου γράφεις συχνότερα) Ὁραία τῆς Κίου (καλὴν ἐντομισίαν λοιπὸν) Ἀθηνῶν Γ. Οἰκονομίδου, Ἀρρίων Κῆμα, Χόμητα Ζλλ δὲ Μιρμὸν (δὲ Ἀνακία, σὲ χαίρειν καὶ σοὺ ἀπαντῶ νὰ μὴ ἀνηυχῆ...) Ἰαπότην καὶ σοὺ ἀπαντῶ διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν μὲ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ πρώτου φυλλατίου) Σωσὸ Γ. Κρέμιον (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου) Κρόταλον ([EE] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφήν) Ἀνδραλ Σουλιώτισσα, Μανταρινωφόρον, Ζδ-Ζδ (εἶδες πού σου ἐνεκρίθη δύο φορές τὸ φευδώνυμόν σου; τοῦτο συνέβη διότι μοῦ το ἔγραψες δύο φορές) σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας | Κ. Γ. Δάσκαρον (τὸ ἔστειλα) Πρίγαιπα τῆς Ἐπαλάθρου ([E] διὰ τὸ ἔξωτον ποιηματικὸν δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν τοῦ φίλου Δ.Κ. καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶδα τὸ φευδώνυμόν σου) Ἀδραν τοῦ Ἡλίου, Νηγεμίαν, Ἰαπότην τοῦ Μεσαίωνος ([EE] διὰ τὴν ὄραϊαν καὶ πατριωτικωδέτην ἐπιστολήν δὲν ἔλαβα, λοιπὸν τὴν ἀπέδειξιν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σου) Βασιλεῖα τῶν Μαδρών ([E] διὰ τὴν χαριτωμένον ἐπιστολήν ἃ, δὲν δὲ μ' ἐξάλειψες καθόλου δι' ἔγραφες καὶ περισσότερα) Διγυαζιανὸν Φοίτικα (εὐχαριστῶ πολὺ) Νανακίτην ([EE] καὶ ἡ προηγουμένη ἐπίσης ὄραϊα ἐπιστολή σου ἐλήφθη καὶ θεβαίως δὲ εἶδες τὴν ἀπάντησιν) Ἀνέλιτισον Χαράν (ἔλαβα εὐχαριστῶ πολὺ) Ἐργατικὸν Μοῦμιαν (ἔστειλα δὲ) Ἀδρατικὴν Μοῦμιαν, (εὐχαριστῶ) Ἐσπερίαν Ἀδραν (πέρσαν οἱ χριστιανὲς; περιμένα σοὶ μοῦ γράφει) Χρυσὴν Μαρρογάτην (ἔγινες καλά;) Ἀδραν Καρδίαν (κατενδοσιασμένην μὲ τὸν πρώτον φυλλαδίον· τί ζωηρὰ, τί θερμὰ καὶ τὰ γράφει!) Ροδότην Ροδοπούλου (πέραι εἶχες τὸν ἀριθμὸν 1201 καὶ ἐκέρδιες τὸν δὸν τόμον, τὸν ὅποιον σοὺ ἔστειλα ταχυδρομικῶς πῶς, δὲν τὸν ἔλαβες;) Ἀδρατικὸν Φοίτικον ([EE] διὰ τὴν ὄραϊοτάτην ἐπιστολήν καὶ διὰ τὰ ποιηματικὰ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Νανοχοδοῦσα (ἡ ἐνδυμασία τοῦ Πάπα εἶνε, νομίζω, λευκὴ) Κάκο νε' Ὀπερα, Ταπεινὸ Γίασμι ([E] διὰ τὴν πε-

οιγραφὴν τῆς ἑορτῆς νὰ ξαναστειλῆς τὰς λύσεις εἰς Δουάκαρον) Ἀδραν Κίσερεν, (Βρωβαῖον ἔστειλα) Διηγήθρον τῆς Νεολαίας (λαμπρὰ ἡ ἰδέα· ἀλλ' ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὰ χρηματικὰ Δαχεῖα) Ἀθηνῶν Ἰερομήτορος (εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρωτοχρονιάτικὴν κάρταν· δὲν τὴν ἀνέφερα μὲ τὰς ἄλλας, διότι καθυστέρησε) Ἐνδοξον Μεσολόγγιον (εὐχαριστῶ πολὺ) Ἀλάγ Τεττιρα κτλ. κτλ.

Εἰς ἅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀλ' ἰσοεῖς δεκατὰ μέχρι τῆς 10 Μαρτίου
 Ὁ γόργος τῶν λύσεων, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν σὶ διαγωνιζόμενοι, κωλύεται ἐν τῷ Πρωτοῦ μας εἰς φανίλλου, ἐν ἑκαστῶ περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

47. Αξίγριφος
 Γράμμα τὸ πρῶτον σὸ δευτέρῳ μου θινάγνωρις, ἀνεγνωρίαν.
 Καὶ δι' συλλάβης τὸ σύνολόν μου — Βεβαίως ἔμωσ ἀπ' ἐν λαϊκὸν μου, — Ἰγροῦ ἀν' ἰσῶς τινὲς τῶν χρεῖαν.
 Ἐστειλὴ ὑπο τοῦ Παιῶν Ἀέτο

48. Συλλαβόγριφος
 Ἐνοῦται χώρας κἀκοίκοις μὲ γράμμα καὶ ποτάμι, Κι' ἄρχαιαν μεγαλόπολιν.
 ἡ ἔνωσις τῶν κἀμει.
 Ἐστειλὴ ὑπο τὸ Λαίμαρον Ποντίου

49. Τονόγριφος
 Τὸν τόνον ἐνὸς πάθους Κινῶ πρὸς τὰ ἑπᾶνον, Καὶ χωρὶς κἀπου ἄλλον Ἐνα φυτὸν σοῦ κάνω.
 Ἐστειλὴ ὑπο τοῦ Λουλουδι τῆς Καρδίας

50. Αἶνεγμα
 Καθ' ὄλην, ἤλε, τὴν ζωὴν μου, Πίνω νεράκι δὲλυρὸ, Ἀφ' οὗ δὲ χάσω τὴν ζωὴν μου, Μόνον γλυκὸ πίνω νερὸ.
 Ἐστειλὴ ὑπο τῆς Μυροθεώδοτος Φύσεως

51. Πυράμις
 + Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μέσον μετα-
 * + * = Ἐπὶρρημα. [φράσις.
 ** + ** = Πῶσις τῆς Δυστέρας.
 *** + *** = Ἐπίθετον.
 **** + **** = Φιλόσοφος.
 Ἐστειλὴ ὑπο τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

52. Λογοπαίγιστον
 Ποία πόλις ἔχει τοὺς περισσότερούς καλοτέρους;
 Ἐστειλὴ ὑπο τοῦ Ἑλλήνος Ἀδρατῶν

53. Μαγικὸν Γράμμα μὲ φράσιν
 Τῆ ἀντάλλαγῃ δύο γραμμῶν ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τῶν αὐτοῦ, σχηματίσαι ἄλλας εἰσῶς λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειράν φράσιν:
 τόμος, πατρίς, γῆρας, ἀπρεπέες.
 Ἐστειλὴ ὑπο Διμ. Ε. Κόκαλη

54. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουσι καταμὸν τῆς Εὐρώπης.
 1. Κριτὴς τοῦ Ἄδου, 2. Νῆτος τοῦ Αἰγαίου, 3. Ὅρας τῆς Ἑλλάδος, 4. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, 5. Πῆτωρ Ἀθηναῖος.
 Ἐστειλὴ ὑπο τοῦ Κορυθαίου Ἐκτίφους

55. Ἑλληνοσυνάμειον
 εἰ - η - σὺ - ο - α - α - α
 Ἐστειλὴ ὑπο τοῦ Μικροῦ-Γαίλου

56. Γρίφος
 Βουλεύου, βουλεύου καὶ, καὶ, καὶ, ὦ.
 τί δύν, L, Θ.
 ἔν
 Ἐστειλὴ ὑπο τοῦ Ἀέτοτος τῆς Χατρινίους

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Λογιῶν τοῦ φύλλου 47.

591. Μάστιξ (μῦ, Στόξ). — 592. Φιλόρα-λύρα. — 593. Ἀστρο-Ταροῦς. — 594. Κρίων-Κρίουσα.

595. K 596. ΠΕ-ΔΕ-ΚΑΝ ΔΙΣ ΛΕ-ΔΙ-ΝΑ ΙΑΝΟΣ ΚΑΝ-ΝΑ-ΒΙΣ ΔΑΜΑΔΙΣ ΚΙΝΑΜΟΜΟΝ ΣΟΛΩΜΟΣ ΣΙΜΟΣ ΣΟΣ Ν

597. ΒΗΛΙΑΥΡΟΣ (Πρί-ατος, Ἰουδαία, Ἀεῦρον, Ἀπὸ Ὑδρῆ, Ρυπαρὸς, Ὁλοορ, Σῆρος.) — 598. ΔΟΛΟΣ = Δολοφόνος, Ὁδοντόκονος, Λογχοφῶρος, Ὁρθόδοξος, σκάρδον. — 599. Ἰωάννινα. — 600-601. 1, Ὁ ἄσος (ἄσος.) 2, Ἐν μεταφραστικῶ: βίας (βίαις.) — 602. ΡΗ-ΣΟΣ (Χάρων, Ἀδμητός, Μυθία, Σολομών, Μῆσος.) — 603. Ἡ Ὅσσα εἶνε βρας τῆς Ἑλλάδος (ἴδ., ἀέ, γέω, ρ, ὅσας ἔλα δ' ὄς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ ἄξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ ἀσπλάσματος μὲς λεπτὰ 5 μέσων. Ἐξέλιγματον ἔτος 10 λέξεις, ὁλόκληρὸν καὶ ἰδιότροπον τῶν 10 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀπορῆσαν ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐν Βόλῳ Σουλῶνος Ἰερόδοτος, — ἐν Ἀλξάνδρῳ: Γρηγ. Ριζόπουλος καὶ Ἄντ. Λιβανός, — ἐν Ἀσμάξ: Κ. Παπαγεωργίου, — ἐν Πρωμαρτίῳ Βόλῳ: Ν. Σπουρτοπούλος, — ἐν Ἀργαλασσῇ Βόλῳ: Σ. Ἀτίσης. — Διεύθυνσις τοῦ Σουλῶνος: Σουλῶνος Ἰερόδοτος εἰς Βόλον, poste-restante: (Δ, 14)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἰδρῦθη τῷ 1879)

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Ἄν συνδρομαί ἀρχίζονται ἀπὸ τὴν 1ην αἰουθῆκατος μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἐν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
 Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0, 15 καὶ φρ. 0, 30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύνονται γὰρ κτήσασθαι ἅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφ' ἑκάστῃ δι' ἐν ἔτος φρ. 1, 20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 1, 20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύναται νὰγοράζουσι τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ' οἱ ἐν τοῖς Ἐπαρχιαῖς καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν πόσιν νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς τινὰ τῶν ἐν τῇ πόλει τῶν Πρωκτόρων τῆς Διαπλάσεως, ἢ τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουσι ἀναλάβῃ τὴν εὐχρηστὴν φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.